

Žijte s vášní!

Bude tomu tak 30 – 35 let. Už přesně nevím, ale z hlediska trvání vesmíru je opravdu poměrně jedno. Takže kdo by to vlastně řešil. Ona mě ta historie prostě bavila vždycky. A jednou se semlela taková věc...

Říkám tak jednou kamarádům, co by řekli takové archeologické výpravě na nejbližší zříceninou, hrad Ronov u Přibyslavi. A protože kamarádi vždy kamarády byli a stále jsou, nebylo vlastně co řešit. Jednou vymyslíte něco vy, jindy někdo jiný.

V sobotu jsme měli obstaráno vše podstatné – půdorys bývalého hradu, ale hlavně motyky, lopaty, krompáče, rýče a stojíme tak ráno na vlakové zastávce v Hamrech. Mám ten obrázek stále před sebou, i když vznikl už někdy v osmdesátých letech. Vždyť si to představte – pět hochů v plandavých a vytahaných teplácích, ale s vášní a očekáváním jako u objevitelů Tróji.

Akce to byla šílená! Pot z nás cákal na všechny strany, protože jsem jaksí v plánu akce opomněl skutečnost, že husité po dobytí hradu na paláce strhli hradby a paláce tak byly zavaleny kameny. Dlouhé hodiny jsme kutali v zemi, dostávali se právě přes tu vrstvu kamení a ani nám nepřišlo na mysl, že tak vlastně činíme trochu protizákonně. Ale snad to znáte, ta vašeň mládí!

Myslím, že jsme byli i úspěšní. Nakonec jsme objevili několik kostí (myslím zvířecích), poměrně dost střepů jakési keramiky a něco, co jsme v tom nadšení identifikovali jako kus brnění. Prostě akce dopadla dobře a máme ji v myslích všichni stále.

No jo, ale proč ta vzpomínka, že? Řeknu vám to.

Když se tak v této době občas rozhlížím kolem sebe, tak mám takový nějaký pocit, že je čím dál méně lidí, kteří jsou schopni pro své touhy a sny, možná i mírně nenormální nápady obětovat víc, než jen pár minut pobláznění. Jaksí umírá verva a výdrž.

Najednou toto a toto. Hurá, ale někdy to prostě nejde tak rychle, jak by se myslelo. Tak rychle k něčemu jinému. Uf, to není tak jednoduché. Vždyť bych musel tohle a tohle ... , a pak se sklouzne zpět ke svému pohodlnému bytí v teple před nějakým monitorem. Prostě jak praví neznámý klasik, přestává se hledat, proč by mohlo něco jít, ale hledá se miliarda důvodů, proč to nejde.

Ne že by ta historika o ilegálním průzkumu ronovského hradu byla zrovna ukázkou dlouhodobého pobláznění (i když asi o tři roky poté jsme jel s majzlíkem a kladivem bourat berlínskou zeď, což už archeologie asi také je), ale prostě stále mám ten intenzivní pocit. Nápad, nadšení všech kolem, příprava, fyzické náročnost ... a dobrý konec. Prostě ten pocit, že jsme něco dotáhli od fáze nadšení až do toužebně očekávaného závěru.

Přál bych to všem. Už jenom kvůli těm vzpomínkám, které jak vidíte, hnízdí v mozku velmi dlouho. Čili přátelé moji, nebraňte se nadšení, jděte za svými klidně šílenými nápady a vězte:

Včera jsem zakopl. Zavrával jsem padl na stěnu, přímo hlavou. Ale jak je v dnešní době časté, stěna byla za jakéhosi sádrokartonu a moje beztak ocelová hlava tu stěnu normálně prorazila. I při té bouli jsem se musel rozesmát, protože mě okamžitě napadalo: „no a pak že hlavou zeď neprorazíš!“

Takže se toho nebojte. Žijte s vášní i když někdy přináší boule! Splasknou vždycky, když to dotáhnete až do konce.

Luděk Lopour